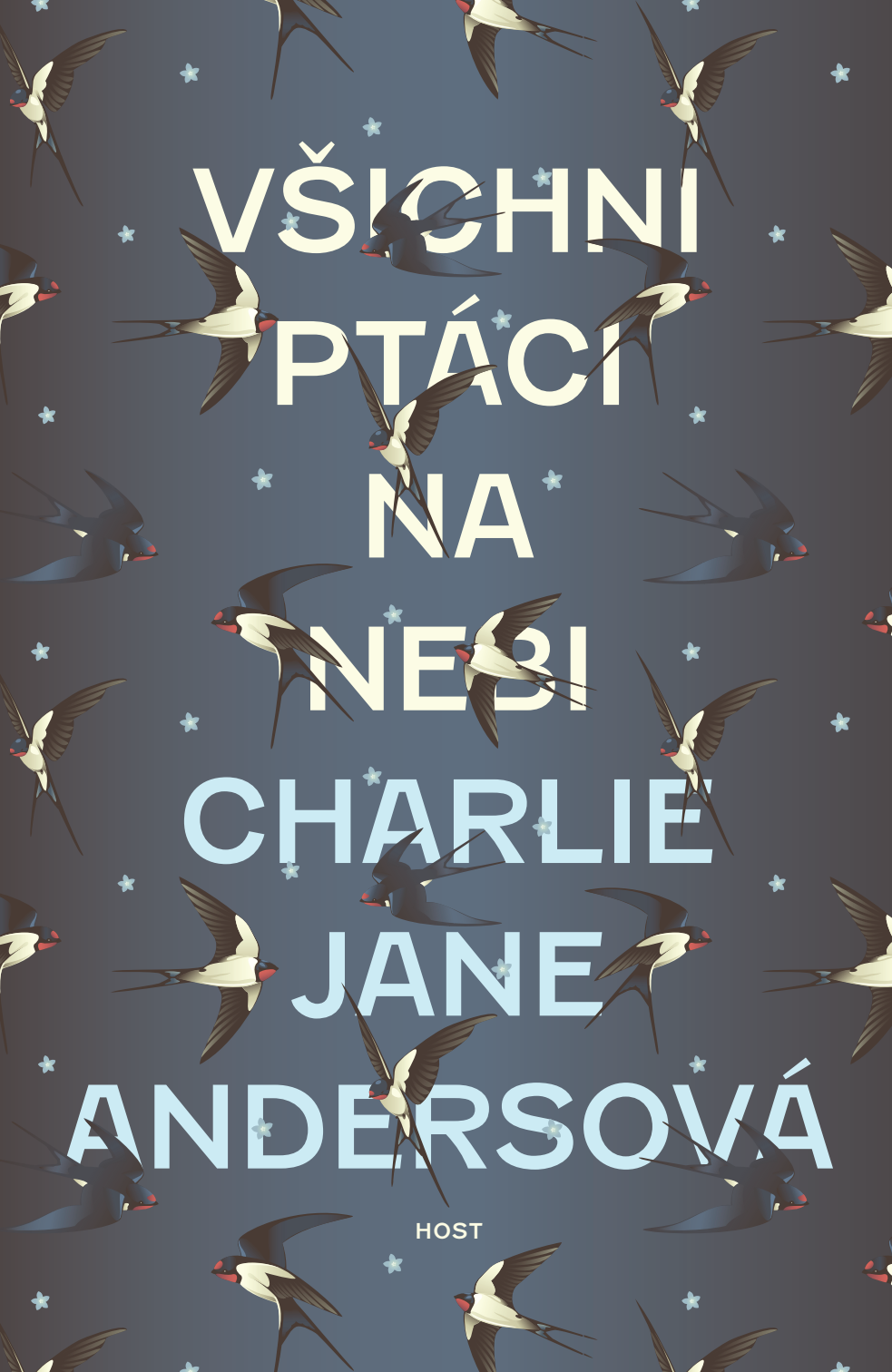

VŠICHNI
PTÁCI
NA
NEBI
CHARLIE
JANE
ANDERSOVÁ

HOST

VŠICHNI
PTÁCI
NA
NEBI
CHARLIE
JANE
ANDERSOVÁ

VŠICHNI
PTÁCI
NA
NEBI
CHARLIE
JANE
ANDERSOVÁ

BRNO 2017

Copyright © 2016 by Charlie Jane Anders

Cover design © Will Staehle / Unusual Co.

Translation © Milan Pohl, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-134-6 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-135-3 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-136-0 (Formát MobiPocket)

VĚNOVÁNO ANNALEE

*„Ve hře života jsou tři strany: lidé, příroda
a stroje. Já jsem na straně přírody. Ale mám
tušení, že příroda je na straně strojů.“*

GEORGE DYSON
DARWIN MEZI STROJI

KNIHA PRVNÍ

1.

KDYŽ BYLO PATRICII šest let, našla zraněného ptáčka. Na hromádce vlhkého červeného listí mezi dvěma kořeny se zmítal vrabec a mával zlomeným křídlem. Nařikal tak vysokým hláskem, že ho Patricia téměř neslyšela. Pohlédla vrabci do oka obkrouženého tmavým proužkem a spatřila jeho strach. A nejen strach, ale i smutek — jako by ten ptáček věděl, že brzy umře. Patricia ještě nechápala, jak může život navzdýcky opustit něčí tělo, ale poznala, že tenhle pták ze všech sil bojuje se smrtí.

Patricia se zapřísáhla, že udělá všechno pro to, aby ho zachránila. Tohle rozhodnutí vedlo k tomu, že jí byla položena otázka, na kterou neexistovala dobrá odpověď, a nadosmrti ji to poznamenalo.

Velice opatrně nabrala vrabce na suchý list a položila ho do svého červeného kyblíku. Paprsky podvečerního slunce proudily do kyblíku pod vodorovným úhlem a zalévaly ptáčka červeným světlem, až se zdálo, že radioaktivně září. Pořád se zmítal a pomocí zdravého křídélka se pokoušel vzlétnout.

„To nic,“ řekla ptáčkovi Patricia. „Postarám se o tebe. Neboj se.“

Trápící se stvoření Patricia viděla už dřív. Její starší sestra Roberta sbírala divoká zvířata a hrála si s nimi. Dávala žáby do rezavého kávovaru, který máma vyhodila, a strkala myši do svého podomácku vyrobeného raketometu, aby zjistila, jak daleko doletí. Ale teprve teď viděla Patricia trpícího živého tvora, doopravdy spatřila

jeho bolest, a čím déle se mu dívala do očí, tím víc si umiňovala, že tenhle ptáček je pod její ochranou.

„Copak to tam máš?“ zeptala se Roberta a s lomozem se k ní prodírala větvemi.

Obě holčičky byly bledé, obě měly nos jako bambulku a tmavé kaštanové vlasy, které rostly úplně rovně, ať s nimi dělaly, co chtěly. Patricia však byla divoká, umouněná dívka s kulatou tváří, zelenýma očima a potřhanými laclovými kalhotami neustále umazanými od trávy. Už se z ní stávala taková ta holka, se kterou ostatní dívky nechtějí sedět v lavici, protože je moc aktivní, dělá vtípky, jakým nikdo nerozumí, a brečí, když někdo propíchne balonek (ani nemusí být její). Roberta měla naopak hnědé oči, špičatou bradu a naprosto dokonale držení těla, když seděla v čistých bílých šatíčkách na židli pro dospělé a vůbec se při tom nevtřela. U obou dívek rodiče doufali, že to bude kluk, a předem mu vybrali jméno. Když se narodila holka, prostě na konec jména připlácli písmeno A.

„Našla jsem nemocného ptáčka,“ odpověděla Patricia. „Nemůže létat, poranil si křídlo.“

„Vsadím se, že já ho létat naučím,“ řekla Roberta a Patricia věděla, že naráží na ten svůj raketomet. „Přines ho sem a uvidíš, jak poletí.“

„Ne!“ Patricii se zalily oči slzami a najednou se zadýchala. „To nesmíš! To nesmíš!“ A pak už běžela, uháněla pryč s červeným kyblíkem v ruce. Slyšela, jak se za ní sestra prodírá větvemi, a ještě přidala, utíkala zpátky k domu.

V jejich domě bývalo před sto lety kořenářství a pořád to tam vonělo skořicí, kurkumou, šafránem, česnekem

a také trochu potem. Po dokonalých podlahách z tvrdého dřeva šlapali návštěvníci z Indie, Číny a spousty jiných zemí a přivázeli všechno možné koření z celého světa. Když Patricia zavřela oči a zhluboka se nadechla, úplně viděla, jak vykládají zboží z dřevěných, staniolem vystlaných beden, polepených štítky s názvy měst jako Marrákeš a Bombaj. Její rodiče si v časopise přečetli článek o rekonstrukci koloniálních krámků, vzali si celou budovu do parády a teď na Patricii v jednom kuse křičeli, ať v domě neběhá a nepoškrábe stylový dubový nábytek, až jim z toho na čelech naskakovaly žilky. Patriciini rodiče patřili k lidem, kteří uměli mít dobrou a téměř současně i špatnou náladu.

Patricia se zastavila na malé mýtině mezi javory, blízko zadních dveří domu. „Neboj se,“ řekla ptáčkovi. „Vezmu tě k nám domů. V podkroví je stará ptačí klec. Víím, kde ji najdeme. Je to pěkná klec, s bidýlkem a houpačkou. Dám tě do ní a řeknu o tobě rodičům. Když se ti něco stane, tak zadržím dech, dokud neomdlím. Postarám se o tebe. Slibuju.“

„Ne,“ řekl ptáček. „Prosím, nezavírej mě! To už bych byl radši, kdybys mě rovnou zabila.“

„Ale já se o tebe postarám,“ namítla Patricia. To, že s ní pták mluví, ji nepolekalo zdaleka tolik jako to, že odmítá její ochranu. „Budu ti nosit broučky nebo semínka... nebo co vlastně jíš.“

„Pro ptáka, jako jsem já, je zajetí horší než smrt,“ vysvětloval vrabec. „Poslouchej. Slyšíš mě mluvit, ne? To znamená, že jsi výjimečná. Jako čarodějka! Nebo tak něco. A to zase znamená, že máš povinnost udělat správnou věc. Prosím.“

„Ach.“ Na Patricii toho bylo trochu moc. Sedla si na obzvlášť velký a nahrbený kořen s tlustou kůrou. Byl trochu vlhký a připadalo jí, jako by seděla na zubaté skále. Slyšela, jak Roberta buší velikým klackem ve tvaru písmene Y do křoví a do země na sousední mýtině, a měla strach, co by se mohlo stát, kdyby je zaslechla. „Ale,“ ztišila Patricia hlas, aby ji Roberta neslyšela. „Ale ty máš poraněné křídlo, ne? A já se o tebe musím postarat. Nemáš na vybranou.“

„Hm.“ Zdálo se, že o tom vrabec chvíli přemýšlí. „Asi bys nevěděla, jak uzdravit zlomené křídlo, viď?“ Zamával zraněným křídlem. Předtím Patricii připadalo, že je celý tak nějak šedohnědý, ale zblízka viděla, že má jasně červené a žluté proužky na křídlech, mléčně bílé břicho a tmavý, trochu zahnutý zobák.

„Ne. To neumím. Mrzí mě to!“

„Dobře. Takže bys mě mohla posadit na strom a držet mi palce, ale nejspíš by mě něco sežralo nebo bych umřel hlady.“ Hlavička mu poskočila nahoru a dolů. „Anebo... Totiž, jedna možnost by tu byla.“

„A jaká?“ Patricia se podívala na svá kolena prosvítající mezírkami mezi nitěmi v džínách a napadlo ji, že vypadají jako nějaká divná vajíčka. „Jaká?“ Pohlédla na vrabce v kyblíku, který si ji po očku prohlížel, jako by přemýšlel, jestli jí má věřit.

„No, totiž,“ zaštěbetal pták, „mohla bys mě vzít na Ptačí sněm. Tam by mi uměli to křídlo spravit. A jestli z tebe má být čarodějka, stejně se s nimi musíš setkat. Jsou to ti nejchytřejší ptáci široko daleko. Většinu z nich už bylo pět let. Vždycky se slétají na nejvznešenější strom v lese.“

„Já jsem starší než oni,“ namítla Patricia. „Za čtyři měsíce mi bude sedm. Nebo za pět...“ Slyšela, jak se blíží Roberta, tak popadla kyblík a rozeběhla se hlouběji do lesa.

Vrabec se jmenoval Čimčačimčarárá, zkráceně Čimča. Pokoušel se Patricii radit, kudy na Ptačí sněm, ale z kyblíku neviděl na cestu. Říkal Patricii, po jakých stromech nebo keřích se má dívat, jenže ona se v jeho radách nevyznala. Celé jí to připomínalo jedno ze školních cvičení zaměřených na skupinovou spolupráci, při nichž byla od doby, co se odstěhovala její jediná kamarádka Kathy, beznadějně ztracená. Nakonec si posadila Čimču na prst jako Sněhurka a on jí vyskočil na rameno.

Slunce zapadlo. Les byl tak hustý, že Patricia téměř neviděla hvězdy ani měsíc. Několikrát zakopla, poškrábala si ruce a kolena a zablátila si nové kalhoty. Čimča se držel kšandy kalhot tak urputně, až se jeho pařátky zarývaly Patricii do kůže a málem ji propíchly. Čím dál víc pochyboval, kde vlastně jsou, ale byl si celkem jistý, že vznešený strom se nachází u nějakého potoka nebo možná pole. Rozhodně si myslel, že je to velice mohutný strom, stranou od ostatních stromů, a pokud jste se na něj dívali ze správné strany, dvě velké větve Sněmovního stromu se rozpínaly jako křídla. Také by tam snadno trefil podle postavení slunce na obloze — kdyby ovšem slunce ještě svítilo.

„Zabloudili jsme v lese,“ otřásla se Patricia. „Nejspíš mě sežere medvěd.“

„Myslím, že v tomhle lese medvěd nežije,“ mínil Čimča. „A kdyby na nás přece jenom zaútočil, mohla bys mu to zkusit rozmluvit.“

„Takže já teď umím mluvit se všemi zvířaty?“ Patricia si říkala, že by se jí to mohlo hodit — kdyby například

dokázala přesvědčit pudla Mary Fenchurchové, aby svou paničku kousl, až zase bude na Patricii zlá. Anebo kdyby příští chůva, kterou máma s tátou najmou, měla nějaké zvířátko.

„Nevím,“ odpověděl Čimča. „Mně nikdy nikdo nic nevysvětlí.“

Patricia usoudila, že nemá na vybranou — musí vylézt na nejbližší strom a rozhlédnout se, jestli z něj něco uvidí. Třeba silnici. Nebo dům. Nebo nějaký orientační bod, který by byl Čimčovi povědomý.

Na vrcholku velkého starého dubu, kam se Patricii podařilo vyšplhat, bylo mnohem chladněji. Vítr ji bičoval, jako by to nebyl vzduch, ale voda. Čimča si schoval hlavu pod zdravé křídlo a Patricia ho musela přemlouvat, aby se rozhlédl. „Tak dobře,“ zachvěl se. „Podívám se po krajině, jestli mi něco neřekne. Tohle ve skutečnosti není ptačí perspektiva. Ta je mnohem, mnohem výš. Tahle perspektiva je přinejlepším veverčí.“

Čimča jí seskočil z ramene a cupital po horních větvích, až zahlédl něco, co mu připomínalo jeden ze stromů označujících směr ke Sněmovnímu stromu. „Nejsme daleko.“ Okamžitě pookřál. „Ale měli bychom si pospíšet. Obvykle nerokují celou noc. Jedině když probírají nějaké složité opatření. Nebo když mají Chvíli na otázky. Ale radši doufej, že ji nemají.“

„Co je Chvíle na otázky?“

„To nechťej vědět,“ řekl Čimča.

Patricia zjišťovala, že slézt ze stromu je mnohem těžší než na něj vylézt, což jí nepřipadalo spravedlivé. Několikrát málem spadla a země byla skoro čtyři metry hluboko.

„Jé, to je pták!“ ozvalo se ze tmy, jen co Patricia sešplala na zem. „Pojď sem, ptáku. Jenom si do tebe kousnu.“

„Ach ne,“ řekl Čimča.

„Slibuju, že si s tebou nebudu moc hrát,“ pokračoval hlas. „Bude se ti to líbit. Uvidíš!“

„Kdo je to?“ zeptala se Patricia.

„Tommington,“ odpověděl Čimča. „Kocour. Žije s lidmi v domě, ale často chodí do lesa a zabíjí mé přátele. Sněm neustále rokuje o tom, co si s ním počít.“

„Aha,“ řekla Patricia. „Já se malé kočičky nebojím.“

Tommington se odrazil od velké klády, skočil a jako chlupatá, drápatá střela přistál Patricii na zádech. Dívenka zaječela a málem upadla. „Slez ze mě!“ křikla.

„Dej mi toho ptáka!“ prskal Tommington.

Černý kocour s bílým bříškem vážil skoro tolik jako Patricia. Cenil zuby, škrábal Patricii do zad a syčel jí do ucha.

Patricia udělala to jediné, co ji napadlo: jednou rukou zakryla nebohého Čimču, který se jí držel jako o život, a prudce sklonila hlavu a ohnula se v pase, až se volnou rukou skoro dotýkala špiček nohou. Kocour jí sletěl ze zad a nepřestával přitom hartusit.

„Sklapni a nech nás na pokoji,“ řekla Patricia.

„Ty mluvíš. Ještě nikdy jsem nepotkal mluvícího člověka. Dej mi toho ptáka!“

„Ne,“ ohradila se Patricia. „Vím, kde bydlíš. Vím, komu patříš. Když budeš zlobit, tak to povím. Řeknu to na tebe.“ Vlastně si tak trochu vymýšlela. Nevěděla, komu Tommington patří, ale máma by to vědět mohla. A jestli se vrátí domů celá pokousaná a poškrábaná, máma se rozčílí. Na ni, ale také na Tommingtonova páníčka. Nikdo

nestál o to, aby se na něj Patriciina máma rozčílila, protože rozčilováním se živila a šlo jí to vážně dobře.

Tommington se vztyčil na tlapkách, celý se naježil a jeho uši vypadaly jako hroty šípů. „Dej mi toho ptáka!“ zavřískl.

„Ne!“ odsekla Patricia. „Ošklivý kocour!“ Hodila po Tommingtonovi kámen. Zaječel. Hodila další kámen. Utekl.

„Jdeme,“ řekla Patricia Čimčovi, který stejně neměl na vybranou. „Zmizíme odsud.“

„Nesmíme kocourovi prozradit, kde je Sněm,“ zašeptal Čimča. „Kdyby šel za námi, mohl by najít Strom. To by byla pohroma. Ale mohli bychom chodit pořád dokola, jako bychom zabloudili.“

„Ale vždyť jsme opravdu zabloudili,“ namítla Patricia.

„Mám celkem dobrou představu, kudy dál,“ prohlásil Čimča. „Nebo aspoň tušení.“

V nízkém křoví za největším stromem něco zašustilo a měsíční světlo se na vteřinu zalesklo v očích rámovaných bílou srstí a obojkem.

„To je konec!“ zacvrlikal Čimča tichým, žalostným hlasem. „Ten kocour nás může stopovat třeba celou věčnost. Klidně mě můžeš dát svojí sestře. Nedá se nic dělat.“

„Počkat.“ Patricia si vzpomněla na něco o kočkách a stromech. Viděla to v obrázkové knížce. „Pevně se drž, ptáčku. Nepouštěj se, ano?“ Čimča se místo odpovědi přimkl ke kšandě jejích kalhot ještě zoufaleji než předtím. Patricia si prohlédla několik stromů, až našla jeden s dost pevnými větvemi, a dala se do lezení. Byla o něco unavenější než při předešlém šplhání, a proto jí několikrát podklouzla noha. Oběma rukama se vytáhla na další větev a pak se podívala na rameno, jenže Čimču neviděla.